

ОЦЕНА ИСКАЗА СВЕДОКА САРАДНИКА

Исказ сведока сарадника цени се као и сваки други исказ, односно доказ који је изведен на главном претресу. Овај исказ подлеже истој законској процедури и употреби истог логичког инструментаријума као и сваки други доказ и суд је у односу на овај доказ везан оним истим одредбама, у првом реду одредбом чл. 18. и 352. ЗКП-а, као и у односу као и на било који доказ који је изведен на главном претресу.

Из образложења:

Начело слободног судијског уверења у оцени доказа није ограничено код оцене исказа сведока сарадника, нити постоји обавеза суда да одређене чињенице утврђује искључиво одређеном врстом доказних средстава. У супротном, када би искази сведока сарадника увек и апсолутно представљали непорециву истину, тада би изостала потреба за доказним поступком и извођењем других доказа и њиховом оценом и у суштини би се дерогирала нека од најважнијих начела кривичног поступка, као што су слободна оцена доказа, начело контрадикторности поступка или начело тражења материјалне истине.

Управо на тај начин, анализирањем сваког доказа посебно и свих доказа заједно првостепени суд је оценио и закључио да се у конкретном случају могу прихватити искази сведока сарадника упркос одређеним нетачностима и недоследностима и да се на њима може засновати пресуда, и који став прихвата и овај суд.

Слично размишљање има и Међународни кривични Трибунал за бившу Југославију који у пресуди Жалбеног већа у предмету "Купрешкић" између осталог закључује „претресно веће је најпозваније да утврди да ли је сведок веродостојан и да одлучи ком ће сведочењу дати предност, а да при том не мора нужно артикулисати сваки корак у резонувању које га је довело до одлуке о том питању."

(Пресуда Апелационог суда у Београду - Одељења за ратне злочине Кж1 ПО2-1/2010 од 14, 15, 16, 17, 18, 21, и 23. јуна 2010. године - пресуда Окружног суда у Београду - Већа за ратне злочине К.В. бр. 4/2006 од 12. марта 2009. године).

Аутор сентенце: Синиша Важић, судија Апелационог суда у Београду